

гари, караме воденици и тепавици, а послѣ и лодки и кораби.

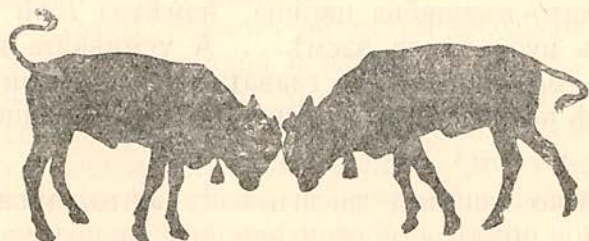
А стигнемъ ли въ морето, о, тамъ вече и най-голѣмитѣ параходи като перца леко се люшкатъ по водата...

Хайде, вървете си мързеливци! За васъ нѣма ли работа?

Дѣцата трѣгнали посрамени, а кукувицата отъ едно дърво закукала: куку... куку... като че ли викала:

— Ето ги... ето мързеливцитѣ и скитницитѣ!...

Прѣвела: Людмила.

Първа орань.

Бѣхъ малко 8 годишно момченце. Оттогазъ се изминаха много години, но помня единъ есененъ день, помня го и до днесъ.

Три дни наредъ валѣ тихъ напоителенъ дѣждъ. На четвъртия прѣстана. Татко ме събуди рано сутринъта, застѣга ралото, качи го на колата, качи тамъ и чувалъ жито, празни дисаги, впрѣгна воловетѣ, взе дългия остенъ и се готвѣше да трѣгне.

Майка ми изкочи изъ кѣщи съ цвѣтя и босилекъ въ ржцѣ. Застана тя прѣдъ воловетѣ, завърза на жегъла на всѣки волъ съ червенъ ко-